

overdrages til andre, er man noget udsat for, at man ikke altid kan faa udført Arbejdet, i hvert Fald ikke til en rimelig Pris. Det er da ogsaa det, som har bevirket, at det foreliggende Lovforslag er fremkommet. Spørgsmaalet om kommunal Lægehjælp kom jo i sin Tid op, fordi man ved Loven om Embedslæger ophævede den gamle Bestemmelse om, at det paahvilede Distriktslægen, naar det blev krævet, altid at tage ud og besøge en syg. Dette mente man at maatte frafalde; det var noget, som allerede den Gang ikke blev benyttet i stor Udstrækning, og af Hensyn til de nye Opgaver, man paalagde Embedslægen, mente man ikke at kunne fastholde Kravet om, at Embedslægen skulde være følgagtig, hver Gang et Sygebesøg blev krævet. Der skulde da ansættes Kommune-læger. Men saa stod man overfor det, at der kunde stilles urimelige Krav til Kommunen om kommunal Lægehjælp, og derfor kom man ind paa at fastslaa, at der skulde være et Voldgiftsraad paa Landet, bestaaende af 3 af Lægerne valgte Medlemmer og 3 af Sogneraadforeningerne valgte Medlemmer — Sammensætningen er en anden i Provinsbyerne og København. Dette Udvalg skulde saa søge at mægle mellem Parterne og, hvis Mæglingen ikke lykkedes, indgive Indstilling til Indenrigsministeren. Det er den samme Løsning, man nu vil opnaa paa det vanskelige Kørselsspørgsmaals Omraade, og der trænges ganske sikkert ogsaa adskillige Steder i Landet til en saadan mæglende Myndighed, der kan bringe Kørselsudgifterne ned indenfor rimelige Grænser.

De to ærede sidste Talere talte om ogsaa at inddrage Jordemøderkørsel under Lovforslaget, og jeg finder det rimeligt, at Spørgsmaalet derom bliver overvejet, naar der nu skal nedsættes et Udvalg angaaende det foreliggende Lovforslag. Men jeg kunde dog tænke mig, at det ikke vilde være helt rigtigt fuldstændig at afskaffe Pligtkørsel, naar det drejer sig om Jordemødre; jeg kunde tænke mig, at der var Egne af Landet, hvor det maaske var vanskeligt at fremskaffe den fornødne Kørselshjælp saa hurtigt og saa godt ad anden Vej end netop gennem Pligtkørsel. Saa det er dog et Spørgsmaal, om ikke denne Pligtkørsel bør bibeholdes ved Siden af en eventuel anden Ordning, saaledes at man kan ty til begge Dele; thi det gælder jo, som den ærede sidste Taler sagde, i et saadant Tilfælde, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale

Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling.

Johanne Rambusch: Det Forslag om Ændringer i Lov af 21. April 1914 om kommunal Lægehjælp, som i Dag ligger paa Tingets Bord, er ligesom selve Loven et Udslag af det Opsving, den sociale Lovgivning har haft i den sidste Menneskealder. Ved Forordningen af 1844 om Frikørsel i Danmark blev det bestemt, at al Pligtkørsel for Stat, Kommune og Amt skulde udskrives hos den Del af Landbefolkningen, som havde et passende Køretøj til sin Raadighed, og naar en syg, der var under kommunal Forsorg, skulde have Lægehjælp, blev der fra Kommunen sendt Bude, som man kaldte det, til en af de kørselspligtige om at hente Lægen og, hvis Afstanden var lang, til en anden om at køre ham hjem igen. Men dette Forhold forandredes egentlig af sig selv samtidig med Telefonens Udbredelse paa Landet; det blev nemlig mere og mere almindeligt, at de, der var Bude, enten telefonerede til Lægen om at befordre sig selv eller ogsaa lejede en Mand, der boede i Nærheden af Lægen, til at køre ham. Derved sparede man i Virkeligheden to Køreture. Saa kom Sygekasseloven, og gennem den udvidedes Kommunernes Pligt til Lægekørsel i en saadan Grad, at af de 1½ Mill. Kr., som i vore Dage udgives til kommunal Lægekørsel, falder 1⅓ Mill. Kr. paa Sygekassernes Regning; samtidig er det at stille Lægekørsel in natura — altsaa køre selv med egen Befordring —, som Kommunerne i gamle Dage gjorde, faldet mere og mere bort, saa at denne Kørsel kun udgør ⅔ pCt. af hele den kommunale Lægekørsel — altsaa ikke en Gang i et af hundrede Tilfælde kører de paagældende selv og henter Lægen paa Kommunens Regning. Det er store Summer, der gennem Kommunerne udgives til Lægekørsel. Selve Billedet af denne Kørsel har ogsaa forandret sig; nu er det Bilerne, der bliver brugt, før var det Hestene. Nu er det ikke alene Lægerne, der forlanger at hentes i Bil, nej, Patienterne vil virkelig ogsaa have, at Lægen skal komme hurtigst muligt, de vil ikke vente paa, at der sendes almindelig Vogn efter ham.

Det er meget rimeligt, at man ønsker at faa disse Udgifter i et roligt Leje, og det er derfor, det foreliggende Lovforslag er fremkommet. Det er umuligt for Staten at give bestemte Regler Landet over for, hvilke Priser Kørselen skal betales med, thi Kørselspriserne varierer overor-